

Wyrok z dnia 2 grudnia 1998 r.

III RN 92/98

Brak jest podstaw prawnych dla sformułowania zarzutu rażącego naruszenia prawa lub interesu Rzeczypospolitej Polskiej (art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) wyłącznie z tej przyczyny, że właściwy organ administracji publicznej nie podjął rozstrzygnięcia na podstawie art. 155 KPA.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 1998 r. sprawy ze skargi Stanisława B. na decyzję Głównego Geodety Kraju z dnia 8 kwietnia 1997 r. [...] w przedmiocie wznowienia postępowania, na skutek rewizji nadzwyczajnej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 1997 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e

Kierownik Urzędu Rejonowego w S. decyzją z dnia 8 maja 1996 r. [...] odmówił wprowadzenia zmiany w operacie ewidencji gruntów wsi T., polegającej na wpisaniu w miejsce Wincentego D. jako właściciela działek [...] Stanisława B., pomimo że wnioskodawca - Stanisław B. przedłożył akt notarialny, na podstawie którego nabył na własność wymienione powyżej działki. W wyniku odwołania decyzja powyższa została uchylona decyzją Wojewody K. z dnia 6 września 1996 r. [...], mocą której orzeczono równocześnie wpisać Stanisława B. jako właściciela nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów wsi T. gminy P. numerami działek: [...] o łącznej powierzchni 5,36 ha. Decyzja ta zawierała prawidłowe pouczenie o możliwości jej zaskarżenia do Naczelnego Sądu Administracyjnego, z czego Stanisław B. nie skorzystał. Natomiast pismem z dnia 14 października 1996 r. wystąpił on do Urzędu Woje-

wódzkiego w K. w sprawie wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów wsi T. w odniesieniu do łącznej wielkości powierzchni działek [...], która jego zdaniem, powinna być zgodna z treścią aktu notarialnego, na podstawie którego uwidoczniono w ewidencji gruntów jego prawo do gruntu, a więc powinna wynosić 5,42 ha. W odpowiedzi na to pismo Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Wojewódzkiego w K. pismem z dnia 18 listopada 1996 r. poinformował Stanisława B. między innymi o tym, że wprowadzenie do ewidencji gruntów żądanej przez niego zmiany dotyczącej powierzchni nieruchomości obejmującej wymienione wyżej działki może nastąpić po przedłożeniu przez zainteresowanego „mapy przedstawiającej nieruchomości opisaną w akcie notarialnym [...], nawiązanej do mapy ewidencyjnej wsi T. Kolejne pismo Stanisława B. z dnia 9 grudnia 1996 r., w którym zwrócił się on do Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Wojewódzkiego w K. w sprawie wprowadzenia zmian w operacie ewidencji gruntów wsi T. gm. P., zostało w tej sytuacji potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej decyzją z dnia 6 września 1996 r., która nie została zaskarżona. W rezultacie Wojewoda K. decyzją z dnia 9 stycznia 1997 r. [...] odmówił wznowienia postępowania w sprawie wprowadzenia zmian w operacie ewidencji gruntów wsi T. dotyczącym nieruchomości składającej się z działek [...] o łącznej powierzchni 5,36 ha. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia podniesiono, że we wniosku o wznowienie postępowania nie wskazano żadnej przyczyny, która uzasadniałaby wznowienie postępowania (art. 145 KPA). W wyniku odwołania zainteresowanego Główny Geodeta Kraju decyzją z dnia 8 kwietnia 1997 r. [...] utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Wojewody K.

Skarga Stanisława B. na powyższą decyzję Głównego Geodety Kraju z dnia 8 kwietnia 1997 r. została oddalona przez Naczelnego Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 21 listopada 1997 r. [...] W uzasadnieniu tego wyroku podniesiono w szczególności, że aktem notarialnym z dnia 4 grudnia 1969 r. spisany w Państwowym Biurze Notarialnym w I. [...] skarżący nabył od Wincentego D. gospodarstwo rolne o powierzchni 5,42 ha. Następnie wpisano go jako właściciela nieruchomości obejmującej działki [...] o łącznej powierzchni 5,36 ha na jego wniosek do ewidencji gruntów wsi T. gm. P. na podstawie decyzji Wojewody K. z dnia 6 września 1996 r., która zawierała prawidłowe pouczenie o przysługujących od niej skardze, lecz nie została zaskarżona do Naczelnego Sądu Administracyjnego. W tej sytuacji Naczelnego Sąd Administracyjny stanął na stanowisku, że skoro skarżący nie wskazał żadnej przyczyny, która uzasadniałaby wznowienie postępowania administracyjnego w ni-

niejszej sprawie (art. 145 § 1 KPA), to brak było podstaw dla uwzględnienia skargi. Natomiast w uzasadnieniu wyroku Sądu podkreślono równocześnie, że: „Skarżący, który aktem notarialnym nabył 5,42 ha i taka powierzchnia podana jest w księdze wieczystej, może w stosownym trybie dochodzić sprawdzenia rzeczywistej powierzchni działek i wyjaśnienia przyczyn zaistniałej różnicy i w zależności od wyników tego badania domagać się ewentualnej zmiany w ewidencji gruntów co do powierzchni działek”.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego pismem z dnia 15 lipca 1998 r. [...] wniósł rewizję od powyższego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 1997 r. [...], zarzucając mu rażące naruszenie prawa przez obrazę art. 8 w związku z art. 235 § 1 KPA wobec potraktowania skargi złożonej w sprawie zakończonej decyzją ostateczną jako żądania wznowienia postępowania, przy jednoczesnym uznaniu, iż skarżący w swym piśmie nie wskazuje na podstawy wznowienia postępowania, a w konsekwencji naruszenie także art. 2 i art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 - uprzednio art. 1 i art. 86 ust. 2 i ust. 3 przepisów konstytucyjnych obowiązujących do dnia 17 października 1997 r.) w wyniku uznania za prawidłowe skierowania skargi obywatela do rozpoznania w trybie, w którym dana skarga nie może być rozpoznana oraz art. 22 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 29 i art. 51 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), a na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o NSA wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o uchylenie poprzedzających go decyzji Głównego Geodety Kraju z dnia 8 kwietnia 1997 r. i utrzymanej nią w mocy decyzji Wojewody K. z dnia 9 stycznia 1997 r. w przedmiocie wznowienia postępowania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, że stosownie do postanowienia art. 235 § 1 KPA Wojewoda K. był obowiązany potraktować pismo skarżącego nie jako wniosek o wznowienie postępowania, ale powinien je załatwić w trybie art. 155 § 1 KPA, jako żądanie strony zmierzające do zmiany uprawniającej i ostatecznej decyzji Wojewody K. z dnia 6 września 1996 r. w części dotyczącej powierzchni nieruchomości. Równocześnie w rewizji nadzwyczajnej sugeruje się rozważenie potrzeby wskazania w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego celowości rozpoznania pism skarżącego: „w trybie art. 155 KPA w związku z art. 235 § 1 KPA w połączeniu z zarządzeniem pomiaru powierzchni nieruchomości Stanisława B. w sytuacji, gdy ani skarżący ani jego sąsiedzi

nie kwestionują istniejących granic nieruchomości. Rzeczą oczywistą jest bowiem to, iż dane zawarte w ewidencji gruntów, dotyczące w szczególności powierzchni określonych nieruchomości (działek), powinny odzwierciedlać stan rzeczywisty”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna nie jest uzasadniona.

Stosownie do postanowienia art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. Nr 30, poz. 163 ze zm.) ewidencja gruntów i budynków stanowi jednolity dla kraju, systematycznie aktualizowany zbiór informacji o gruntach i budynkach, ich właścicielach oraz o innych osobach fizycznych lub prawnych, władających tymi gruntami i budynkami. Z kolei § 2 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Ministrów Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz.U. Nr 158, poz. 813 - powoływanego nadal jako: rozporządzenie), wydanego na podstawie art. 26 ust. 2 pkt 1 Ustawy - Prawo geodezyjne i kartograficzne, stanowi, że ewidencja gruntów i budynków obejmuje dane dotyczące praw przedmiotowych i podmiotowych. Przy czym w opisie przedmiotów ewidencji (obejmującym w szczególności informacje dotyczące gruntów, w tym między innymi ich położenia, granic, powierzchni, rodzajów użytków gruntowych oraz ich klas gleboznawczych, a także oznaczenia ksiąg wieczystych lub zbiorów dokumentów, jeżeli zostały założone dla nieruchomości, w której skład wchodzi grunty) wykorzystuje się dane gromadzone w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym, natomiast informacje dotyczące praw podmiotowych (w tym między innymi informacje dotyczące właścicieli lub innych osób władających gruntami) wynikają z danych ujawnionych w księgach wieczystych i innych dokumentach (§ 2 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia). Oznacza to, że akt notarialny nabycia nieruchomości stanowić może podstawę wpisu do ewidencji gruntów jedynie w odniesieniu do danych dotyczących praw podmiotowych, natomiast nie może stanowić podstawy dla dokonywania korekty w odniesieniu do wynikających z ewidencji gruntów danych dotyczących przedmiotowego opisu nieruchomości, w tym w szczególności także w odniesieniu do powierzchni gruntu objętego nieruchomością, której dotyczy akt notarialny. W celu ustalenia przyczyn oraz ewentualnego skorygowania rozbieżności dotyczących danych przedmiotowych

objętych ewidencją gruntów prowadzone jest postępowanie weryfikacyjne (§ 44 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 44 ust. 2 - ust. 5 rozporządzenia).

W rozpoznawanej sprawie Wojewoda K. decyzją z dnia 6 września 1996 r. [...] na podstawie przedstawionego aktu notarialnego nabycia nieruchomości, orzekł o dokonaniu wpisu do ewidencji gruntów skarżącego - Stanisława B. jako właściciela nieruchomości składającej się z działek [...], które zgodnie z danymi przedmiotowymi wynikającymi z tej ewidencji obejmują łącznie powierzchnię 5,36 ha. Od decyzji tej, zawierającej prawidłowe pouczenie o przysługującej skardze do Naczelnego Sądu Administracyjnego, skarżący nie złożył skargi. Natomiast odrębnym pismem wystąpił do Urzędu Wojewódzkiego w K. z żądaniem wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów wsi T. w odniesieniu do stanowiących jego własność przedmiotowych działek [...] wskazując na rozbieżność dotyczącą ich łącznej powierzchni, która w ewidencji gruntów określona została jako 5,36 ha, podczas gdy w akcie notarialnym, który stanowił podstawę wpisu do ewidencji gruntów uprawnień właścicielskich skarżącego, podano że łączna powierzchnia tych działek wynosi 5,42 ha. Mając na uwadze, że żądanie to zmierzało do dokonania weryfikacji opisu przedmiotowej nieruchomości w ewidencji gruntów, Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Wojewódzkiego w K. pismem z dnia 18 listopada 1996 r. trafnie poinformował skarżącego, że ewentualne wprowadzenie do ewidencji gruntów żądanej przez niego zmiany może nastąpić dopiero po przedstawieniu przez zainteresowanego, nawiązującej do mapy ewidencyjnej wsi T. mapy przedmiotowej nieruchomości, która opisana została w akcie notarialnym [...] stanowiącym podstawę wpisania do ewidencji gruntów jego tytułu własności. Ponieważ pomimo to, w kolejnych pismach skarżący nadal domagał się wprowadzenia do ewidencji gruntów zmiany informacji dotyczącej powierzchni nieruchomości, wskazując wyłącznie na to, iż nie jest ona zgodna z wielkością tej nieruchomości określoną w akcie notarialnym, na podstawie którego nieruchomość tę nabył, to słusznie organy właściwe dla spraw ewidencji gruntów uznały, że skarżący traktuje swe żądanie nie jako odrębny wniosek o wszczęcie postępowania w celu weryfikacji danych objętych ewidencją gruntów, ale jako żądanie, które powinno być załatwione w ramach postępowania, w którym dokonano wpisu skarżącego do ewidencji gruntów jako właściciela nieruchomości nabytej przedstawionym przez niego aktem notarialnym [...]. A ponieważ postępowanie to zakończone zostało już prawomocną decyzją, to organy właściwe słusznie uznały, że kolejne pisma skarżącego należy potraktować jako podanie o wznowienie postępowania, co stwarzało skarżą-

cemu gwarancję, iż zgłaszane przez niego wnioski będą załatwiane w drodze decyzji (art. 149 § 2 i § 3 KPA). Tym samym bezpodstawny jest podniesiony w rewizji nadzwyczajnej zarzut naruszenia przez właściwe organy administracji publicznej orzekające w rozpoznawanej sprawie art. 235 § 1 KPA.

Nie jest również trafna zawarta w rewizji nadzwyczajnej sugestia, jakoby właściwe organy administracji publicznej zobowiązane były potraktować kolejne pisma skarżącego w rozpoznawanej sprawie jako żądania zmiany prawomocnej decyzji Wojewody K. z dnia 6 września 1996 r. w trybie art. 155 KPA. Po pierwsze, przedmiotem powyższej decyzji Wojewody K. mogło być, stosownie do obowiązujących przepisów prawnych, dokonanie na podstawie danych wynikających z aktu notarialnego wyłącznie wpisu informacji dotyczących prawa podmiotowego, w danym wypadku prawa własności, a nie danych dotyczących opisu przedmiotowego gruntów (§ 2 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia), dlatego nie była w danym wypadku dopuszczalna weryfikacja decyzji w sposób zgodny z wnioskiem skarżącego, jak tego wymaga art. 155 KPA, bowiem byłaby ona równoznaczna z rażącym naruszeniem prawa przez organ wydający decyzję. Po drugie, należy mieć na uwadze i to, że postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 KPA jest postępowaniem nadzwyczajnym i w zasadzie nie jest ono prowadzone na wniosek strony, a przy tym decyzja wydana w tym postępowaniu ma charakter uznaniowy (art. 155 KPA). Dlatego brak jest podstaw prawnych dla sformułowania zarzutu rażącego naruszenia prawa lub interesu Rzeczypospolitej Polskiej, a tylko taki zarzut może stanowić podstawę wniesienia rewizji nadzwyczajnej (art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym - Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), w sytuacji, gdy właściwy organ administracji publicznej nie podjął rozstrzygnięcia na podstawie art. 155 KPA.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 393¹² KPC w związku art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł, jak w sentencji.

=====